

Тежко се вдига и слага чужда мотика. Тежъкъ е животътъ на вдовицата. Колко ниви, лозя и градини е оросила тя съ обилни топли сълзи!...

Въ това време Митко въ кжщи редѣше, изъ двора чистѣше, градинката приглеждаше. Где що плѣвелъ и буренъ имаше — почистваше го.

— Колко хубавъ е свѣта! — си помисли Митко... Ехъ, да бѣше живъ татко ми! Колко по-хубаво щѣше да бжде всичко!...

И той тжжно сведе глава надолу.

— Митко, хайде да поиграемъ! Какво си се умислил? — ненадейно викна неговото другарче Петко.

Мжчно ми е, Петко! Поработихъ изъ кжщи, по двора и въ градината, — нищо ми не бѣше. Спрѣхъ тукъ, и изведнѣжъ тжга сви сърдцето ми.

— Тжга ли?... Я вижъ! Небе, слънце, цвѣтя! Да се веселимъ!... — буйно заговори Петко.

— Ехъ, Петко, веселъ и честитъ си ти, че имашъ татко!... Блазе ти!... А азъ?... Клето сираче само съ майка клета. Тежко! — каза Митко. И пакъ наведе глава и дълбоко въздъхна.

— Веселъ и честитъ?! Блазе ми?... О, да бѣше тъй!... — тжжно промълве Петко.

Митко повдигна оборена глава. Видѣ, че Петко бѣ свелъ очи надолу. Чу, какъ въздишка изкокна изъ гърдитъ му.

— Какво ти е, Петко? Бѣше веселъ, искаше да играемъ, а изведнѣжъ се натжжи. Какво ти стана?

— Ти плачешъ за татка си, а азъ плача отъ татка! — едва чуто жалостно каза той.

— Че какъ тъй? Защо? — потресенъ скочи Митко, хвана другаря си и впи очи въ него.

— По-добре е да нѣмашъ татко, отколкото да имашъ и всѣки день да пие и да те бие — и тебе, и майка ти! — презъ сълзи каза Петко.

Дветѣ деца тжжно се спогледаха и въздъхнаха дълбоко.

Едното за татко — другото отъ татко...

Ив. П. Андреевъ